

Rekvisitus i det væsentlige gaar tabt. Overhovedet lader det sig ikke nægte, at, naar man ikke vil gaa saa vidt at betinge Arresten af fuldt Bevis for Fordringens Rigtighed, hvilket i Virkeligheden vilde tilintetgøre Arrestens praktiske Betydning, kan Muligheden af Arrestinstituttets Misbrug ikke udelukkes. Den Garanti, hvorpaa Rekvisitus har Krav, synes derfor ikke at burde sættes i Tilvejebringelsen af en større eller mindre Grad af Sandsynlighed for Fordringens Rigtighed, men i en passende Sikkerhedsstillelse. Denne vil paa een Gang danne en Modvægt imod temerære Arrestrekvisitioner og tjene til i fornødent Fald at skaffe Rekvisitus Skadesløsholdelse. I § 474 kræves det derfor ikke som Betingelse for Arrestens Foretagelse, at Rekvirentens Fordring er bragt til Sandsynlighed, men kun, at Fogden, hvem Rekvirenten selvfølgelig maa opgive Skyldgrunden og forelægge de forhaandenværende Dokumenter samt øvrige mulige Oplysninger, hverken efter det saaledes fremkomne eller det, som under Forretningen maatte blive oplyst fra Skyldnerens Side, kan skønne, at Fordringen er ugrundet. I denne Retning gaar uden Tvivl ogsaa den herskende Praksis, og det synes saa meget mindre betænkeligt at blive staaende derved, som personlig Arrest nu hovedsagelig er bortfalden. Ti det skulde dog nærmest være ved Arrest af denne Art, at der kunde næres Betænkelighed ved at slaa sig til Ro ved en Sikkerhedsstillelse; Arrest paa Gods, navnlig i den Skikkelse, hvori den uden Undtagelse fremtræder efter Udkastet, er derimod ikke saa indgribende et Retsmiddel, at Faren for dets Misbrug kan komme i væsentlig Betragtning, naar Sikkerhed stilles for Skadesløsholdelse.

Hvad angaar Rekvirentens Forpligtelse til at stille *Sikkerhed for Forretningens Følger*, har det, som bekendt, været et omtvistet Spørgsmaal, om Fogden er pligtig til i Rekvisiti Interesse at afkræve Rekvirenten en passende Sikkerhed, eller om det staaar Fogden frit uden Sikkerhedsstillelse at iværksætte Forretningen. I det foreliggende Udkast er man gaaet ud fra, at Fogdens Ansvar med Hensyn til Arrest maa blive at bedømme efter de almindelige Grundsætninger om Dommeres Embedsansvar, og at han altsaa kun bliver erstatningspligtig, naar han forsætlig eller uagtsomt har forset sig, men ikke af den Grund alene, at en af ham foretagen Arrest maatte blive ophævet som ulovlig gjort. Heraf følger da igen, at det maa være hans Pligt at afkræve Rekvirenten Sikkerhedsstillelse

i Rekvisiti Interesse. At den nævnte Grundsætning maa anvendes ved Bedømmelsen af Fogdens Ansvar for Udsættelses- og Indsættelsesforretninger, Udpantninger samt egentlige Eksekutionsforretninger, erkendes af alle. Men i Virkeligheden er Fogdens Stilling ved disse Forretninger ikke forskellig fra den, han indtager under Arrestforretningen; ogsaa ved denne er han udelukket fra det fri Valg mellem at handle eller at skyde Sagen fra sig og maa, hvor tvivlsomt end Spørgsmaalet er, være pligtig at dømme Parterne imellem. For sin Bedømmelse af Sikkerhedens Tilstrækkelighed staaar Fogden til Ansvar paa samme Maade som for enhver anden Embedshandling, og herigennem gives der Rekvirenten en saa virksom Beskyttelse, som han efter Forholdets Beskaffenhed med Rimelighed kan gøre Krav paa. Ved en saadan Betyggelse lader Lovgivningen det ogsaa forblive i andre beslægtede Forhold, f. Eks. med Hensyn til Beslutninger om Konkursbehandling, skønt der her er Spørgsmaal om en Foranstaltning, der i langt højere Grad end Arrest kan gribe ind i Skyldnerens Ve og Vel. I Overensstemmelse med det saaledes anførte fastsættes det i § 474, 2det Stykke, at Fogden, for saa vidt der ikke foreligger fuldstændigt Bevis for Arrestens Lovlighed, har som Betingelse for Forretningens Foretagelse at afkræve Rekvirenten en Sikkerhedsstillelse. Er Arrestens Lovlighed derimod given, kan Sikkerheds Afkrævelse undlades. Da fuldstændigt Bevis for Arrestens Lovlighed imidlertid vanskelig vil kunne foreligge, saa længe Rekvisitus endnu ikke har erklæret sig, og allerede den Omstændighed, at Fogden begiver sig hen til nogen for at iværksætte Arrest, kan medføre Tort og Kreditspilde, vil det dog i Almindelighed være nødvendigt, at der i alt Fald paa dette Trin af Sagen stilles Sikkerhed. I Lighed med, hvad der er foreskrevet i § 462 om den Sikkerhedsstillelse, hvorved Arrest søges afværget, henviser ogsaa § 474 alle Spørgsmaal om Sikkerhedsstillelsens Art og Størrelse til Afgørelse af Fogden efter frit Skøn; personlig Kaution er ikke udelukket. Hvis Fogden iværksætter Arrest uden tilstrækkelig Sikkerhedsstillelse, vil Rekvisitus ikke blot kunne søge Arresten ophævet som ulovlig gjort, men efter Omstændighederne ogsaa kunne drage Fogden til personligt Ansvar. Ad hvilke Veje disse Paastande maa gøres gældende, vil neden for nærmere blive omtalt. — Hvad angaar Sikkerhedsstillelsens Løsgivelse, er det en Selvfølge, at den maa finde Sted, naar det